

en fullastad Hwagn bewåmligen kunde fara därigenom. De woro wäl blott upbyggde af Tegelstenar, sammansfogade medelst Kalk och Pozzolanzjord; dock war deras Fasthet obestriswelig. Plinius förundrade sig redan deröfwer, at de icke nedföllu under tyngden af de ofantlige Byggnader, som man ofwanpå dem uprest. Agrippa lät där införa 7 Wattenledningar, för at hålla dem ständigt rena. Dessa Cloaker woro hos de Romare i sådan agtning, at den Hel. Augustinus förebrår dem, at hafwa digtat sig en egen Skydds-gudinna för Cloakerne, under namn af Cloacina, för hwilken man upreste Altaren och frambar Offer. Å skilliche Påfwar hafwa lätit förbättra dessa så nyttiga gamla Hwalfwen, och ökat dem med nya; men de äro dock blott Skuggor af hwad de förut varit.

I Roms 441:sta år förde man först dit watten medelst en watten-ledning, som Censor Appianus Claudius lät bygga, efter hwilken ock watten kallades Aqua Appia. Ursprungeligt dertill låg 2 Tuska mil ifrån Rom, i nejden af Tusculum, nu Frascati. Ända til den tiden hade de Romare åtnöjt sig med Tiber-strömmens watten, med watten ur Brunnar, och med Wattenkonster i Staden och des Granskap. Antalet af Wattenledningar blef efterhand ökad. De woro gemenligen byggde af Tegelstenar, och watten framflöt antingen under Jorden, eller öfwer densamma på stora Hwalf. På detta sätt blef det i Rinnor af Metall eller Bly ledt ifrån et afstånd af 6, 8, 12, ja wäl flere Tuska mil, til Rom.